

akciji ili činu podrazumeva da to isto nije u akciji ili činu, tj. ovde mimezis samo podvaja ili oponaša ali pri tome ne uspostavlja identitet. Drugim rečima, uvek je na delu izvesni razmak, izvesna sloboda koju dati razmak ostvalja otvorenom. Metafora svojim obrtom - kojim pruža zadovoljstvo žeđi saznanja otvara slobodan prosto kretanju smisla, koji više nije prosto vezan za samu stvar, odnosno ime koje uvek stoji u vezi sa određenom stvari - kreće se, po Deridi, sa u drugom pravcu, tačnije načelno se može kretati u drugom pravcu. Kao primer Derida navodi metaforu "starost je veće života" gde veće imajući isti smisao označava zapravo različite stvari. Metaforom značenje zatiče sebe u prostoru neodređenosti, gde više nije jednostvano vezano za istinu, odnosno stvar po sebi, što vodi pitanju toga da li onda Aristotel može uspostaviti razliku pravih i nepravih metafora, tj. koji kriteriju se ovde uspostavlja unutar ovog lebdećeg prostora u kojem smisao ide tamo amo. Kako je moguće retorici da uspostavi datu razliku?

Po Deridi, za Aristotela, a i najveći deo tradicije, govor je govor samo ukoliko se pokazuje kao smislen, ukoliko se krećući od ne-smisla smisao unutar teleološkog kretanja govora očituje, i to na način da on ispunjava vlastito biće na način da unutar njega sama istina prosijava tako da se govor skoro pa briše pred samom stvari (setimo se Gadamera i njegovog razumevanj jezika koje igra na spekulativnom spletu reči i misli). Po Deridi ovo kretanje govora, ili lexis, od ne-smisla ka smislu ostavlja otvorenim mogućnost da se istina ne javi, da ona u krajnjem nedostaje, te se tako razumljen mogući smisao javlja kao ne-istina. Drugim rečima, metafora i mimezis podrazumevaju mogućnost da istina izostane. Upravo iz datog razloga metafora a sa njom i mimezis kao onaj koji uvek nosi razliku i nepodudarnost uvek moraju da računaju, kao uslov vlasitite mogućnosti, sa izvesnom odsutnošću, kaže Derida.